Anul II Nr. 26

4 PAGINI 3 LEI

DUMINICA 27 APRILIE 1941

ÎNVIEREA

SĂPTĂMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURA ROMÂNEASCĂ

A REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA BUCUREȘTI
Str. Popa Petre, 42 Etaj III
Telefon 2.33.55

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 200 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

Înscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 33/940

De ce am pierdut granițele

CU PRILEJUL CĂRȚII LUI A. C. CUZA: ÎNDRUMĂRI DE POLITICA EXTERNĂ

de TOMA VLĂDESCU

In fața unei admirabile cărți de jertfă, de adevăr și de durere care stă pe masa noastră și o răsfoim de mai multe săptămâni de zile, avem destule amare reflecții pe care cred că e bine să le comunicăm cititorilor.

Cartea este de A. C. Cuza și se cheamă „Îndrumări de politică externă". S'a vorbit de ea foarte puțin, — dar nu dacă am așteptat, a fost poate mai mult ca să vedem și verificăm ecoul pe care un strigăt de adevăr ar fi urmat să-l găsească în climatul zilei de azi. E sigur că n'am avea dece să fim prea entuziaști! Cartea lui A. C. Cuza a căzut într'o destul de eloventă tăcere... S'a vorbit de ea foarte puțin — și ni se pare chiar că nu s'a vorbit aproape deloc. S'a părea astfel că lumea noastră abia scăpată de păcatele vechi, se teme totuș, se teme încă să deschidă rănile care ne dor în adânc, după cum s'ar părea deopotrivă că destul politroni și destul interesați mai cred încă să poată acoperi glasul drept al unui om care a fost timp de cinci-zeci de ani oprimat.

Cartea lui A. C. Cuza reamintește într'adevăr câteva din cele mai semnificative discursuri parlamentare pe care marele om le-a pronunțat, am vrea să spunem, „în timp util", ca un grav avertisment apropiat, și care rezumă astfel substanța unei glorioase activități cu totul aparte, și destul de singulare mai ales, la tribuna fostului parlament românesc și a vechei noastre democrații.

Dar atunci dece această inutilă tăcere — sau ce competiții, ce joc obscur, ce calcule interesate mai pândesc încă și azi în umbra atâtor rotative cari prefind totuș „să informeze" opinia? Doar țara ar avea astăzi nevoe de puțin adevăr — de mai multă sinceritate! Să se mai găsească oare vre-un om în țara de azi — vre-un om de bună credință! — care să nege că A. C. Cuza a spus CEL DINTAI, a spus LA TIMP atâtea adevăruri care ar fi fost mântuitoare pentru țara noastră de azi? Și pe care astăzi — destul de târziu! — le ratificăm cu toții! Să mai conteste azi cineva că A. C. Cuza deschis cel dintâi marea luptă de apărare — dar că, pentru aceasta chiar, atât el cât și prietenii lui au fost lung timp oprimați, au fost pur și simplu proscrișj într'o țară nedemnă? Și că astfel lupta lor a fost izolată — a fost cea mai grea lupta, de groazică tăcere și de singurătate!

Sau poate anumiți oameni au privilegiul glorios, dar trist, să-și poarte crucea până la sfârșit, pentru noi toți, pe cea mai înaltă Golgotha?

Și mi se pare într'adevăr că este puțin chiar glasul acesta răstignit, pe care astăzi A. C. Cuza ne face să-l auzim!

Cine s'a bătut pentru adevăr

Firește, noi nu suntem atât de grăbiți că credem că ar fi venit astăzi chiar ceasul tuturor răzvrătiților. Va mai trebui s'așteptăm, probabil. Dar anumite evidențe apar totuș cu un adevăr pe care nimic n'ar mai putea să-l amâne.

Este astfel obiectul nostru acum să vedem odată mai mult, și cu alt aspect de data aceasta, acelaș adevăr politic pe care nu l-am știut. Scriam odată că tot răul nostru este „politic". E adevărat — și pentru conștiințele sincere, pentru capetele care știu să gândească, n'ar mai putea să subsiste nicio îndoială. Dar aici vine cartea lui A. C. Cuza, să ne înveițe din nou. Ea se ridică mustrătoare, se ridică implacabilă aproape, peste un timp nenienric! Ea zguduie atâtea lașități, cearță atâtea indiferențe, și un glas de mare lumină se ridică singur să întrebe, chiar prin mizeria tăcerii de azi: unde ați fost? Dece nu m'ați auzit? Unde ați fost, toți, în ceasurile cumplite, în care, singur, cu o mână de prieteni numai, duceam cea mai grea dintre lupte! Ce solidarizare am avut? Ce semn de înțelegere, de adeziune?... FIINDCA NOI AM INCEPUT INTÂI!

Toate întrebările astea răsună astăzi cam fără răspuns. Și e drept că nici nu s'ar putea răspunde ușor, dacă ne gândim că lupta lui A. C. Cuza începe cam de acum mai bine de cincizeci de ani!

Astăzi vorbim cu toții de Axă firește, cunoaștem valoarea atașaților ei, știm cât ne-ar fi putut ajuta la timp alianțele astea, și cât încă ne vor putea ajuta, cunoaștem în sfârșit primejdia iudaică dela noi, și vorbim și ne bucurăm de expropriere rurală, de expropriere urbană, mari reforme, propriu-zis să redea românilor o țară care e a lor...

Dar lucrurile astea, toate, cine le-a spus, cine a suferit și cine s'a bătut pentru ele? Noi cari nu avem alci nicio politică de făcut, decât acea a Adevărului și a unei cinste întregi, trebue să smulgem vorbele de pe atâția ochi cari încă refuză să vadă lumina! Trebue să arătăm pe A. C. Cuza și odată cu el pe toți prietenii lui, pe toți martirii adevărurilor mântuitoare de azi... Ne sugrumă mincluna! Iar dacă ne înnăbușim, glasul nostru să fie un strigăt de chemare la adevărata ordine românească.

Pentru lucrurile astea toate, care fac astăzi adevărul nostru de viață, A. C. Cuza a suferit! Prietenii lui s'au bătut, noi toți cari vorbim aici! Și aceeași prietenii ai lui au murit — chiar dacă dintre aceștia, unii au crezut să-și la într'un timp alt steag și altă formulă... La început însă A. C. Cuza a fost, — și atâți luptători ai lui... cari au rămas până azi!

Va trebui să vedem!...

Cauzele dezastrelor

Câteva simple întrebări mai întâi. Cum s'a năruit țara noastră până la dezastrul de azi? Ce n'a putut-o mai păzi? Și mai ales cum se cheamă, cine sunt acei cari au colaborat la dezolarea noastre de neam, și au izbutit ușor să îndepărtăce pe Românii dela atâtea adevăruri sigure care ar fi putut apăra?

Sunt întrebări firești, care cer să li se răspundă — fiindcă numai ele ne pot mântui. Și aceste răspunsuri singure, nu proștii, nu ne deschide alte drumuri pentru ziua de mâine. Noi n'avem de adud să acuzăm pe nimeni pentru ideile și chiar eroile lui, mai ales când aceste eroi se arată a fi fost nepătate, dezinteresate și sincere. Noi știm în sfârșit ca eroarea și adevărul în politică, de cele mai multe ori se verifică numai la timp... Și poate unii se vor invita să așteptăm. Vom face și cum cer ei! Sunt totuș câteva norme sigure.

Dar până atunci mai ales, anumite lapte rămân, după cum e zisă spumită drama pe care noi o trăim. A vorbi atunci, — chiar orcât de târziu! — de moștenirea istorică, așa cum a făcut-o un cunoscut nevoe și mare beneficiar politic, vei recunoaște că ar fi o expiere de foarte dubioasă inteligență și de o lungă credință tot atât de incredă.

Dar cine dintre aceștia ia vreo adevărata cauze, acela e sigur că le-ar găsi și n'ar avea cum să le ascundă. Ele sar în ochi, — ele mai ales s'au spus de o mie de ori. Și le amintim totuș acum, numai așa cum pricepe de altfel ea amintite adevăruri s'au spus, tot au fost oameni cari le-au cunoscut — dar cel pe oamenii aceștia noi n'am vrut să-i auzim până în ceasul în care am căzut în fața noastră prăpastie deschisă... până în ceasul când am căzut!

I. — SOCIETATEA NAȚIUNILOR. — Și cea dintâi dintre aceste erori — care de altfel în principiul ei le cuprinde pe toate — este încrederea noastră în pozițiile ideale de drept internațional care se formulau la Geneva. Și este „cu un singur cuvânt" această Societate a Națiunilor, căreia ne-am dat trup și suflet, cu o fanatică pasiune de minori, fascinați de o formidabilă jucărie. Credeam că granițele Europei cela Versailles se puteau păzi în aeternum cu idealurile declamate de Aristide Briand sau cu efectele capilare ale lui Paul Boncour. Și credeam că lucrurile astea, și aceste zorzoane, se puteau substitui legilor de fier ale Politicului..., pe care nu le-am știut!

De aceea eram convinși de garanția tratatelor, de semnăturile internaționale, și eram siguri că „dezarmarea" va soluționa eternitatea hotărârilor. Ce a ieșit din toate astea..., vedeți!

Dacă pe un om l-am obliga să se plimbe cu picioarele în sus și cu capul în jos, oricât am vrea să-l convingem, el nu va înfăptui să revină la singura poziție normală. Dar Politicul, — care este tot viață — n'ar fi putut nici el să trăiască altfel, decât așa cum sunt legile lui. Și legile acestea se văd: ele se reduc la înseși condițiile vieții, ele înseamnă forța care garantează toate posesiunile, iar dacă e vorba de alianțe, atunci aceea înțelegerea pe un schimb real de servicii — nu solidarități verbale, nici de principiu, nici ideale!

Dar această eroare dela Versailles, le comandă pe toate celelalte.

II. — TRATATUL DELA VERSAILLES. — Aceleași sensuri ale unei Politici care ignorează realul și-au făcut să credem în posibilitatea tratatului unui Versailles. Dar nu numai că acest tratat nu era bine pazit — nu cu „dezarmarea" se puzea tratatele! — în elementele lui poziții ideale, — nu fără o tristă noblețe designe — au putut totuș să le confunde cu viața, cu biologicul, cu singurele forme reale în care trăim!

Iar noi ce am făcut? Prin vraja, de multe ori atât de suspectă, a unor mărunți guvernanți fără inteligență, fără orizont și fără cultură, — dar uneori destul de tirani — prin monstruoasa lor apăsare, am fost prinși și dansăm, cu o stupidă fericire, în acest tragic cadril de copii.

Am confundat și noi iluzii și adevăruri — eram democrați și europeni! — am crezut că „dezarmarea" ar fi posibilă, și că ea ar putea să suprime războiul, am crezut că popoarele pot trăi fără ger (fiindcă s'ar fi obligat! Dar mai ales — mai ales — în jocul ăsta strâmb din care trebuia să cunoaștem toate rigorile, crezând să apărăm o ființă națională atât de scump plătită, noi am unit soarta hotărârilor noastre drepte cu aceea a unor imposibile condiții impuse Germaniei. Condiții pe care acela cari le-au impus, nici măcar nu s'au gândit cel puțin să le „POATA" păzi!

Dar atunci, în ziua în care aceste condiții au căzut — tocmai fiindcă erau IMPOSIBILE! — noi ne-am prăbușit deopotrivă, cu întregul sistem echivoc în care jucam!

Cauzele atunci, cauzele mereu?

III. — INCAPACITATE DE PREVEDERE POLITICĂ, desigur! Și cum am fi putut prevedea?... Confundând tot timpul atâtea prăfuite ideaturi cu formele reale care comandă, noi n'am putut să pricepem, n'am putut să VEDEM că democrațiile ofereau tipul însuș al statelor care demisionau din viață, în timp ce lângă ele, în fața lor, puteri vitale se ridicau tocmai pe acest biologic care le învăța să trăiască! Și foștii noștri guvernanți — nu preferat să rămână lângă cei din hăitnite învingi, lângă cei slabi, lângă atâtea democrații muribunde!

IV. IUDAISMUL. — *Până la această prăpastie însă, nu mai este nicăieri secret să spunem că ne-au adus toți aceștia, antreprenorii opiniei de opinie publică — și cari veiau la noi până mai anii trecuți. Ei aveau fără îndoială un grav conflict cu d. Adolf Hitler — și pentru conflictul ăsta ei au închiriat nișor tot neamul românesc, toate puterile noastre de viață!*

Lupta lui A. C. Cuza - anul 1930!

Acestea sunt cauzele... Sunt poate mai multe, în orice caz însă acesta este esențialul dramei politice ale cărei injuste urmări încă le suferim.

Dar toate lucrurile astea, este ușor și le spunem acum? Nu domnilor! Noi le-am spus cam demult! Sunt vreo zece ani, bine numărați, de când le strigăm din frunten tuturor slăbiciunilor noastre! Dar înainte de noi, înainte de toți, A. C. Cuza desigur, a fost cel dintâi să le spună! Și aici trebuia să venim...

Luați cartea asta unde se rememorează, pentru alte lumini, chiar astăzi, atâta flacără cari nu se mai stinge... Ascultați glasul acesta — al Neamului insuș! — dar care a strigat în pustiu! Luați însfârșit, luați mai ales atâtea stupide apostrofe pe care A. C. Cuza a trebuit să le audă, atâtea invective, atâtea impertinențe care s'au adresat aulor lui bătrâni, și veți pricepe atunci calvarul și veți pricepe inima unui om răstignit!

Societatea Națiunilor, am zis. E cea dintâi „cauză" de care am vorbit, acea care le cuprinde pe toate. Și ascultați glasul lui A. C. Cuza, atunci:

— D-lor deputați, nu cred în Liga Națiunilor..."

E simplu, e clar, e net! Și suntem — când? Suntem în ședința Camerei deputaților din 21 FEVRUARIE 1921! Acum DOUĂ-ZECI de ani așa-dar... Nu s'ar putea spune că n'am fi fost preveniți!

Dar dece nu credea A. C. Cuza în Liga Națiunilor? Era o fantezie, era un capriciu — era o „mânie"? Doar toată cealaltă lume credea! A. C. Cuza avea însă rațiunile lui, — între care mai ales acea că admirabila invenție dela Geneva abia dacă trăia pe hârtie, nu avea nici chiar posibilitatea sancțiunii „prin care să-și poată realiza hotărârile ei"! Liga aceasta nu va fi putut să împiedice conflictele dintre Franța și Rifani, dintre Turci și Greci, și nici măcar, cum spunea A. C. Cuza — adresându-se histului Virgil Madgearu, ministru atunci — nici măcar masacrarea Armenilor...

Dar în zadar tot adevărul ăsta atâta de vehement strigat, în zadar chiar atâtea dovezi care erau evidente. Inșași... Vom vedea cum — și pe ce ton — i s'a putut răspunde lui A. C. Cuza! Vom vedea și cine sunt acela cari au încrăsnit să-l insulte chiar... Dar până atunci o întrebare rămâne totuș, apăsătoare, peste conștiințele noastre, ca un lung zâmbet amar peste toată această poveste: a mințit A. C. Cuza? A avut el dreptate? Și las singuri să judecați...

Refuzând însă eroarea inițială A. C. Cuza se va pricepe să le refuze pe toate. El se integrase — singur!, o să vedem — într'un sistem politic real... Tot singur va spune astfel adevărul real al lucrului politic care determină astăzi atâtea prefaceri sub ochii noștri mirați.

Când va fi vorba de „dezarmare", A. C. Cuza va ști că această „soluție" a păcii este ridicolă! Armele s'au inventat, după ce s'a cunoscut războiul, spunea Jacques Bainville... Și „te bați cu pumnii, te bați cu măciuca" dacă e vorba să-ți aperi existența ta, spunea A. C. Cuza (Camera deputaților — Decembrie 1932!). Era astfel

aici toată iluzia dezarmării, în simplele cuvinte ale omului de bun simț.

Era vorba în sfârșit de durata tratatului dela Versailles, de posibilitatea acordurilor încheiate? Cunoșcând legile organice ale politicului, așa cum le-am spus, — acest posibil și imposibil care condiționează viața popoarelor, — A. C. Cuza putea afirma desigur și prăbușirea în foarte scurt timp a unor acoduri care n'ar fi avut cum să dureze. Firește, mintind „pa-

Continuare la pagina IV-a.

Porțile de fier, minunata chei cari pătrund ce domină impresionant, trecerea Dunării în bogata câmpie a Munteniei.

PAGINA STUDENȚEASCĂ

Proclamația Generalului și tineretul

Eternele probleme ale neamului nostru nă se prezintă acum sub fațeală severă, tragică și nedurătoare.

Pentru ca să existi în neam, totul trebue să ancoreze într'o viață dură cu privirea neruntată spre viitor și cu brațele și sufletul în aprigă muncă.

Hazur fanariot nu încape indiferența și crimă, neciuntea este inexplicabilă. Și dacă există abise în care te poți prăvăli oricând, apoi astăzi sunt mai adânci decât în toate vremile.

Neamul nostru însă când a fost la marginea de prăpastii, când nici cerul nu se mai lumina par'că a știut să se apuce de cruce creștină să facă zid în jurul conducătorului și dacă a fost nevoie a trăsnit și în noori pentrucă să-și luminoze destinul.

Credința în propria-i putere și libertate nu l-a părăsit niciodată iar pe cerul atâtor stele a strălucit și una este a lui.

Barometru mai sensibil ai sufletului unui popor, altul decât tineretul, nu a fost.

Și neamului nostru nu l-a lipsit acest barometru. Pe câmpia Turzii și pe roata Ardealului și la Mărășești și la Casin și la Olt tot acest sânge, carne și oase ale tineretii românești au fost.

Pentru libertățile Neștiei, pentru mărirea Patriei tineretul nu era chemat, el chema!

Să avem curajul să ne infruntăm: astăzi par'că un blestem ne-a frânt aripile; suntem chemați dar tăcem.

În aceste triste zile ale pământului nostru și Invierii Domnului. Generalul, îndurerat și chinuit ne-a adresat cea mai sfâșietoare chemare de părinte.

Oare am pricepu-o cu toții?

Atâția dintre noi am strâns pleoapele pentru a nu citi confesiunea Generalului! Atâția au simțit nevoia de a se explica pe ei lesnjii tofusi din lăsitate au rămas incercați!

Și, atâți fiecari ai umbrei mai cârtesc încă și insultă!

D-le General,

În mijlocul tineretii românești s'au topit urile și neînțelegerea. În zilele Invierii neincercatorii și revoltatul s'au pogorît în inima satului și întărindu-se cu țăranul cu biserica și hora mesaginii cinstei și al ceasului present a fost Intuit.

Simțim că sub picioarele noastre nu-i tot pământul românesc, că el e plin de forte cari sunt gata să trosnească în cea mai strașnică răzbulă și că alege ni-e chemarea.

Cuvântul cel mai plin de răspundere dar și de garanție este: cu sunt cinstit!

Generalul Antonescu îl poate rostî.

În jurul Prezidenției Consiliului de Miniștri, în Piața Victoriei priviți cum toț tineretul Ingenunchiază, vă roagă ertare, vă jură credință, așteaptă comanda!

Mesagiul, Generalului, mesagiul Patriei a fost înțeles!

D. CAZACU

Conditia „sine qua non" a biruintii de mâine: UNIREA ÎN GANDURI ȘI SIMȚIRI

Scrutând viitorul...

Sfintele sărbători ale Invierii Domnului ne-au dat un admirabil prilej de a ne adânci cu cabire gândurile către Mântuitorul lumii, Domnul nostru Iisus Hristos și totodată de a ne rememora suferințele, răstignirea și Invierea Lui a trela zi din mormânt „cu mearten pre moarte călcând".

Ne găsesem tocmai în capătul suferințelor, când faptul minunat al Invierii a venit să ne dea îndemnul și nădejdea, că din plosin suferințelor, care ne-a inundat inimile, va răsări floarea biruinții, ale cărei petale să simbolizeze elementele unei păci adevărate de dreptate, tradiție și adevăr istoric.

Am cunoscut apoi și multe gânduri scrise cu ocarinele Invierii Domnului, care toate nu au făcut sugestive cuvinte și nu tăicuit cu nimerii înțeles eventimentele durerose ale zilelor din urmă, prin prizma patimilor și Invierii Domnului.

Deasupra acestor gânduri și slamfimite au venit, cu un accentuat duh creștinesc și românesc cuvintele d-lui general Antonescu. Conducătorul Statului, cuprinse în proclamația adresată Națiunii cu prilejul sărbătorilor Paștelui.

Nu avem cutezanța de a comenta aceste cuvinte, pentrucă pe de o parte, prin clarițatea și sincerîtatea lor, ele nu îngăduie nici o interpretare, iar pe de altă parte, noi credem că nimic și nimeni nu se poate socoti îndreptățit să pună în discuție sensul ori înțelesul acestor cuvinte.

Ele sunt pornite din inimă, către inimă. Deci mintea nu are ce precepți.

Am vrea numai să ne arătăm încântarea ce ne-au produs-o rândurile entuziaste scrise în această proclamație, pentru tineret, dar în aceleș timp și durerea ce ne-a cuprins inima, citind rândurile de îndoială de dojană și tristețe totodată, scrise, în același proclamație, pentru unii din colegii noștri. Deoș oare?

Am privit îngrozit vremii și durerea ne-a fost și mai sfâșietoare, și fără deoș.

Când am inaugurat prin înțelegerea D-lui Toma Vlădescu, a Ligii vigurotitate de gândire este atât de aproape de idealurile noastre, pagina studențească, nu precizat că o lacem fără alta preocupare, decât aceea de a ne vlit valul de netrebnicii și umilință, într'un timp când virtuozii constituie de administrație și răuvitorii de ideologii ce stau cu măestrie să se schimbe „pe ici pe colo", după vreme..., încercă să împrăștie și să-și tăcăbiteze neîncrederea în tineret spre a conchide, în năvala lor, că tineretul nu e apt a lupta pentru realizarea marilor imperative naționale.

Am pornit deci la muncă să încercăm a face să inceteze pleaia de invective ce stropiau cu un sadism inconștient petalele imaculate ale tineretii.

În lupta noastră n'am fost singuri.

Nici n'am ti pornit o poate fără să simțim și alte inimi, mai încercate cu suferința, bătând cu ale noastre.

Intr'adevăr prietenii sinceri, devotați și plini de încredere încă, în interiitunile curate și binevoitoare Țării ale tineretului, pe care n-au încetat, în ciuda apa-renților, să-l socoată chezaș al viitorului neamului românesc, ne-au dat prin vorba și sersul lor curajul și putere de a nu ne intimida sau de a scvăi să continuăm lupta pentru infrățire, dreptate și adevăr.

În aceste grele vremuri, am cunoscut însă, cu deosebire, sprijinul și grija necontenită, pentru a păstra echilibrul moral al tineretului și a continua opera de asanare morală și materială, dorită și incepută, după neumărate și grele, de acest tineret român și creștin, a tuncl am simțit și mai ales umărul Generalului Antonescu. El care puese toată puterea de muncă și toată experiența unei vieți glorioase, pentru a câștiga entuziasmul nostru, către șantierul imens al lucrării pentru redresarea și consolidarea națională, Conducătorul Statului, n'a încetat să caute tineretul și sufletul aline durerile.

Nu am bucurat mult și am nădăjduit că sufletul curat și sincer al oricărui tânăr nu va sovăi să înțeleagă cât de sublime erau cuvintele, prin care d. General Antonescu, în loc să certe, căuta cu duioșia și iscrederea tot în tineret și-și manifesta convingerea că asezarea politică pe care a fundat-o prin tineretul Țării, nu va dura cât vreme cazmalele inconștienții și apele urii și discordiei vor lovi aceasta temelie, menită să fie veșnică prin fermitatea și nuitatea materialului constructiv: tineretea.

Dar spre marea noastră dezlusie aceasta unitate nu s'a produs până acum și în locul ei a apărut rânjetul unor pasiuțe diabolice și lucru mai durerea, o mulțimine de nejustificată consternare printre o seamă de tineri, ale căror simțăminte deasupra oricărei aparențe nu le putem socoti în afara interesului Neamului și deci implicit și lăturei de truda de zi și noapte a d-lui General Antonescu.

Și ca o consecință, nespus de apăsătoare pentru noi, a atitudinei de mai sus generalul Antonescu, prietenul de lupta și suferință, este pus în situațiunea de a crede ca tineretul acesta, poate sa aibă îndointe morbide și gânduri netrebnice, cu privire la opera și intențiunile generalului Antonescu.

Ce poate indrituri pe un tânăr să aibă asemenea suspiciuni?...

Poate inima curată a unui tânăr român și creștin, care cunoaște trecutul sbuciumat al lupte și pentru cauza națională, trecut presărat de sângele atâtor martiri, pe care îi place să spună că el cinstește și cu care spune că se inștimamă în tot timpul greu, un astfel de tânăr, poate da astfel de cinstire, celui care în afară de îmbulbara, trufie și trosnește hibride a proștei și săracie, suferinș și lupta alături de cei urmăriți și loviți de atâtea ori de mâini nemernice?

Poate un asemenea tânăr, care știe că generalul Antonescu, n'a stat în cumpănă să-și pună viața lui, în locul acelora pe care ajutându-i a ridicat-o aceasta poate un tânăr s'o uite și s-o inlocuiască printr'un negativism bolnav și discoanat?

Amicus Plato, sed magis amica veritas.

Dacă s'ar căuta bine tăicul acestor înțelepte cuvinte, poate multe din șopotele umbrii nu s'ar mai auzi. Și astfel ar dispare poate, toate consecințele nefaste pe care le aduce ocolirea adevărului.

Celor care în loc să caute adevărul în lumină, îl bâjbâie în întuneric nu avem a le amintî decât trecutul ideii na ionale plin de cicatricele atâtor lupte crunte.

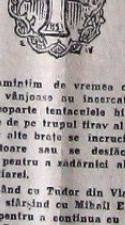

Le amintim de vremea când brațele vânjoase nu inceraă să dea deoparte tentaculele hidrei judecice de pe trupul firav al Țării, iar alte brațe se incrucișau nepăsătoare sau se desfăceau numai pentru a zădărnici alungarea fiarei.

Incepând cu Tudor din Vladimiri și sfârșind cu Mihail Eminescu, pentru a continua cu Octavian Goga, și vreme de decenii cu A. C. Cuza, toți au luptat în drumul lor de biruință, nu atât obstacolele celor care erau menite să dispară, ci printr'un concurs tragic și paradoxal al imprejurărilor, greutățile veneau mai ales din rândurile celor care sub o formă sau alta manifestau acelas ideal de mai bine în Țară.

Acest trecut, nu trebue niciodată să dispară din mintea noastră, căci el ne invederează toată drama luptei naționaliste, care n'a reușit până acum decât să-și dovedească tria creșinul el. dar prin intâtijarea el îngramentară insuficienta puterilor sale.

Dar o timpul să le sfârșit aceastâ situațiune și din pleptul căiit de fiecăra vie și eternă a ființei neamului să strigăm: a-mintește!

Astăzi tinerețea e câștigat victoria. Are în fața inițiunul durerea al atâtor fărădelegi, dar în spate sinul atâtea suliete nebruite.

Lespre Hanibal, Tit Liviu. a putut spune cu toată justețeni Vincere sels, Hannibal, victoria nu nesciș".

Tinere coleg vrei să împiedici lucrul de a ni scoate o redeșu care vrea să folosească spre binele Țării și ai neamului victoria?

Dacă ai cercetat și ai păstrat în suflet farmecul istoriei al Invierii, atunci nu vei putea să continui a îngriji pe un părinte care este manifestat dezbtăre ori dragostea lui pentru tine și de care te-ai bucurat tu însuți și al dorit să n'o pierzi niciodată.

Ce-ai crezut nedreptățit și da atâtea ori ai văzut cum inima de pe tine a trecut peste barierele orgoliului și n'avut sa-ît cercetose gându'", să-ți răspească îngrijorarea, și redea increderea în tine, chemându-te totodată să reiei cu aceiaș gând cursul și brațul puternic munca pe șantierele Patriei.

Astăzi după chinuri umilințe, lupte și sacrificii imense, care-ți sunt atât de cunoscute tinere coleg, ideia națională pășește pentru prima dată cu incredere pragul viitorului și poate al eternității.

Și dacă „Institutul de conservare" a fost A. C. Cuza, astăzi Generalul Antonescu este cel care îl sădește în grădina noastră a tuturora: România.

Tu tinere coleg nu vrei să vii să îngrijești cu sufletul tău, cu sânge din tăș de va fi nevoe, acest pom, care trebue să rodească poamele bașugului și să-și intindă rădăcinile sale peste tot locul unde inaintașii noștri și-au purtat suferințele și idealurile?

Ai dori să-mi spui vreodată-se rămurile acestui pom din care toți Românii nădăjduesc să culeagă rodul biruinței?

Atunci de ce stai deoparte? Dece te mai socotești român și creștin?

Nu-ți este atât de evidentă condiția „sine qua non" pe care viitorul a pus-o pentru a-ți deschide porțile. prin care să intre biruința definitivă a românismului, condiție fermă și categorică: unire!

Vrei să te sustragi dela cea mai frumoasă și mai crâncenă lupță, aceea de a sfărâma lanțurile impovărătoare ale desbinării și de a înfrânge odată pentru totdeauna destinul nesfârșit al luptei naționaliste: lipsa de unitate?.

Să nu banalizăm un cuvânt care inseamnă totul pentru viitorul Țării noastre: unire.

Mai presus de toate, să prindem în inima noastră cuvintele minunatei cântări pe care Biserica noastră strămoșească o vestește cu glas cucernic și impăciuitor de sfintele sărbători ale Paștelui ispteză fericită a ceeace reprezintă și trebue să insemne Invierea Domnului:

„Ziua Invierii", și să ne luminăm cu prazuoirea, și unii pe altul să ne îmbrățișăm, sa zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi, și iertăm toate pentru Invierie, și așa să strigăm: Hristos a Inviat din morți cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le"

Sufletul și fapta noastră, dragi colegi, să ție mereu scoul binefăcător al acestei prea frumoase cântări, căci numai astfel lumina sfântă a Invierii Domnului, nu se va stinge din inimile noastre, iar sufletele noastre nu vor mai pribegi în întunerieul demnădefdel.

AUREL P. SAVIN

Redacționale

Orice frântură de gând ne soșește dela colegii noștri din provincie, e bine venită în pagina aceasta.

Rugăm însă pe toți cei ce ne scriu cu manuscrisul să fie pe file disparate în câte-o pagină, ca să se poată culege.

Sfărâmați catapeteazma ereziilor!

Niciodată cursa istoriei nu a avut un rîtm mai accelerat, mai vertiginos și mai amețitor ca acela care se precipită sub ochii noștri.

Un duh rău, o conclavă sinistră de strigoi pare că a lăsăluit nefast în temeliile de existență ale atâtor neamuri cari aluncă înspăimântător spre adâncurile neființei.

Cuprinse de o frenezie a morții, animate de un delir satanic, popoare cu destinul făurit în creuzetul de foc al istoriei se precipită spre haos, sfrunțând rațiunea și sfidând legile cele mai elementare norme de providere politică.

Un titan al prăbușirilor răsunătoare, un catehism fanatic, un idol oficiind permanent la altarul atâtor naufragii sociale pare să fi confiscat atâtor narii capitalul de conștiință lucidă, sursa salutară și poruncitoare a instinctului de conservare.

În zadar tălăzuește demonstrativ cu accente de tragică semnificație avertismentul realității deslănțuite inexorabil în vetea lor cucevitoare.

Marșul ereziilor politice coroborat cu un sguduitor fulgerat moral oglindește deslușit trimul lărî al atâtor neamuri cari se devorează cu o pasiune luciferică ființa.

În concertul inflorator, în simfonia lugubră a acestor strămoși sfidări ale morții, țara noastră trecută prin proba durerii și a atâtor sacrificii se regăsește pe drumul certitudinilor istorice și al hotărârea fără urmă pentru ultimele resturi ale morbului descompunerii naționale.

Cu un ceas mai devreme, trezit de catehismul chemării, lor lucide, emancipați de sub tutela tiranică a indeo-democrației, scuturând sub trăsăririle conștiinței naționale marasmul, amorțirea decalantă a trecutului, ne reintoarcem la altarul convingerilor naționale și creștine cu toată dinamica lor de restabilire, cu tot patrimoniul lor de revoluționism constructiv.

Treparabilul cu perspectivele lui infricoșetoare a fost etapă, iar grațe naționalismului românesc în al cărui spirit autentic s'a plămădit sufletul ipotecat de toate durerile și speranțele neamului acesta, sufletul generalului Antonescu.

Prosternat pe la toate ioanele creștinului nostru eroic, inspirat din pisanile și faptele testamentelor voevodale, în pomenmanță comunione cu eternitatea românească și convrăjitoare tainie cu genul tutelar al marilor înaintași, Generalul Antonescu evoșnind în pelagiul wagnerian al confruntărilor istorice cuvântul răspicat al destinului românesc.

El este sinteza emoționantă a durerilor și aspirațiilor noastre, simbolul unității granitice a conștiinței naționale cu toate implicatele ei de conservatism și protestare, prin cuvântul și voința lui flutură stindardul resurecției, se cristalizează lozinca re'-eșteptării.

Generalul lichidează toate ereziile cari au bătut și au devastat sufletul românesc, pregătește marea și dreapta sărbătoare pe care o asteaptă cucernic și încadrat, svârcind sub impulsurile eroismului restaurator, sufletul neamului întreg.

Generalul trebuie să se sprijine pe tot celace constituie forțe de afirmare a ideii naționale.

Și în primul rând tineretul este acela care trebuie să se mobilizeze în trupcele comandate de Conducător.

Tineretul este factorul hotărîtor al cîștorului național. Prin forța lui invincibilă, prin chemarea sau îngerabilul se scrie gloria unui neam convins de traectoria mișcării sale.

Cu o singură condiție însă: Tineretul să vadă lucid barele drumului său și să nu abdice de la poruncile ceasului de față ancorând primejdios în doctrina prăbușirilor și a alunecărilor iremediabile.

Să socoată nația ca singura și suprema realitate iar energiile care se deslănțuiesc să se consume pe altarul poruncilor ei și indrumate numai de acela care exprimă direct dezideratele idealurilor noastre statale.

Tineretul să înțeleagă momentul crucial pe care îl traversează neamul și să nu răspundă decât imperativelor integrale ale nației exprimate fără intermediari și mai ales fără impostori.

O singură realitate națională, un singur conducător și o singură conștiință centrată pe crezul totalitar al naționalismului, iată sinteza poruncilor actuale prin care se afirmă puterea de rezistență, vigoarea și permanența istorică a unui neam.

Restul este pretenție, farsă sau erezie, chiar dacă firma ar căuta să se desmintă.

Nația nu se poate lipsi de tineret, iar tineretul trebuie să înțeleagă cu adevărat și prin celadevărații chemările nației.

Confrar el se ridează pe sine și și pune în primejdie existența națională, se condamnă pe sine și atentează criminal la ființa și destinul nostru istoric.

E timpul ca generația noastră să înțeleagă marile comandamente, să abdice dela tot celace este incompatibil cu conservarea noastră națională, să pună stavilă tumultului anarhie și să demasce farsa intărîtere pe impostori.

Idolii falsi trebuiesc dinamitați, iar catapeteazma ereziilor se cere sfărâmată!

MIRCEA RUȘAVAT

Săptămâna luminată

Sărbătoarea sărbătorilor, Invierea Domnului, este în concepta noastră mărginită la cele „trei zile ale Paștelui", după care dacă vine Sf. Gheorghe, este zi de sărbătoare, dar cu Paștele acestia au incheiat-o mai ales sa, odesea coronarii și ouăle roșii stârșesc odată cu aceste zile ale „Paștelui"...

Presa cotidiană, atât de plină în numerele din primele zile ale Invierii cu atâtea date despre Inviere, stârșește și ea cu „Paștele și n'o mai vedem decât la indiate, în articole de rigoare, amintind cu aceiași superficialite, că Domnul nostru Iisus Hristos, după ce a inviat s'a înălțat la ceruri... Atât. Până a'unci ea intră pe acelas tăgaș al telegramelor de tot felul, reportagiile fantezieie, știri de tot felul, reclame și mică publicitate, etc...

Ceeace poate ti scuzabilă pentru oricare zior cotidian, care n'are interes să căutige suliete, ci tiraj sau mai știu eu ce. Ea nu este adăpostită pentru un om care vrea să-și ceară ceva și care s'a cutremurat cât de puțin de sinetele lui și grele, le pătimuri ale Domnului. Cercetarea susciitată a știriilor Evangheliei invederează din plin oltrmatiile noastre.

În puținul timp, pe care Mântuitorul îl mai petrece printre oameni, se dedăvârșește concepția creștină despre viață și capătă expresie categorică, certitudinea mântuirii noastre prin Invierea Lui:

În acest scurt interval de timp, dela Inviere la Înălțare, Mântuitorul incredințează și dă posibilitatea oamenilor să-l cunoască. Invierea Lui prin mijloacele lor neputincioase.

Tot El prin arătările Lui insuflă de fiecare dată câte ceva din eternitatea Lui, lasă peste fiecare epoșitol o hăitire din nimbul dumnezeirii Sale.

Acum nă se poate spulbera orice îndoinți și înlătura orice gând de rătăcire, pentru a ne intări inimile și cugetele. Căci prea bine spune Sf. Ap. Pavel: „Iar dacă n'a inviat Christos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și credinta noastră fără niciun folos".

În aceste zile trebue deci, să deschidem fereastra inimei noastre și să lăsăm să intre lumina Invierii, lumina care să alunge ura, vrăjmășia și răutatea de tot felul, care se dea iraște viața roadelor duhovnicești, vrednice a fi pârguite la cerșitul sărbătorii a Invierii.

„Să mănâncă", aja cum ne îndeamnă una din Apostoli, căindu-ne de Paștelui, spre rasele Invierii, care strălucesc puterinc și dau rod vieții veșnice.

„Eu sunt cu voi, zice Mântuitorul, în toate zilele până la sfârșitul veacului", dar noi nu-l putem vedea pentrucă ținem lumina sub obroacul fărădelegilor.

În săptămâna în care iradiază seraic lumina slavei, să aprindem candela inimii noastre, din care să porneacă raza călăuzitoare spre Domnul Hristos.

Căci spune evanghelistul Matei, cuvintele Domnului „Căutați mai întâiu Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăoga vouă" (Matei V 33).

A. JORASCU

COMERCIALA FARMACEUTICA
S. A. R. pentru Comert, Reprezentanțe
Comercializarea și Industrializarea Produselor Chimico-Farmaceutice
București, Str. general Berthelot, 39

D-nii General Ion Antonescu şi baron Manfred von Killinger au publicat in „Berliner Boersen-Zeitung" câte un articol inchinat României

Ziarul „Berliner Boersen-Zeitung", a scos astăzi un supliment, intitulat „Noua România". Acest supliment subliniază viu interes în opinia publică germană, prin faptul că în cele 60 de pagini bogat ilustrate, reprezentanţii cei mai autorizaţi ai vieţii politice, economice şi culturale a ţării, semnează articole, care toate laolaltă reprezintă o imagine reală a prezentului românesc.

Numărul inchinat României al ziarului „Berliner Boersen-Zeitung", este prezentat printr'un articol semnat de Generalul Antonescu, Conducătorul Statului, articol purtând titlul „România în noua Europă". Mai semnează deasemenea şi câte un cuvânt introductiv, baronul Manfred Freiherr von Killinger, ministrul Imputernicit pentru chestiunile economice. Urmează apoi articolele d-lor: Mihai Antonescu, asupra reformei legislaţiei; Prof. Nicolae Crainic, ministrul Propagandei, „Cultura ca punte de integrare" şi General Pantazi, subsecretar de Stat la ministerul Apărării Naţionale, „Un drum nou".

Problemele economice zonei spaţiului vital au fost semnate de reprezentanţii colaborării româno-germane, adică de d. Gigurtu, fost preşedinte al Consiliului de Miniştri, de foştii miniştri ai Economiei Naţionale, d-nii Prof. Leon, Cancicov şi Cretzianu, de preşedintele Camerii de Comerţ româno-germane, Prof. Cozacovici, Prof. Pencica-Cheret, Dr. I. V. Demetrescu, şi de d. Colonel Gerasoni, Directorul general al Căilor Ferate Române.

Semnează deasemenea articole economiştii şi promotorii colaborării culturale cu Reichul: d-nii Prof. Ionescu Mosoiteru, fost ministru de externe, Prof. Antipa, Prof. Tzigara-Samurcaş şi Prof. Caracostea.

Un capitol special este dedicat vieţii spirituale a României. Au semnat d-nii: Prof. Rădulescu-Motru, preşedinte al Academiei Române, Prof. Sextil Puşcariu, conducătorul Institutului Român din Berlin; Liviu Rebreanu, directorul general al Teatrelor şi rev. Petrescu, fost ministru al Cultelor. D. Prof. Ion Simionescu, scrie despre teatrul roman.

Colaborează deasemenea la acest număr şi reprezentanţii grupului germanilor etnici, în frunte cu d. Andreas Schmitt, Sepp Kumarchek, conducătorul Ifrontlor germani şi Walter May, şeful presei. D. Adolf Meichendorfer a scris despre „Patria transilvană", iar d. Walter Wittstock, despre poetul E. Ionescu. D. O. W. Cisek, definitorul premiului Kleist, publică o nuvelă inedită.

● Distinsul nostru confrate, d. Ion Vişoianu a avut de curând marea durere să-şi piardă soţia. Noi îi prezentăm aici condoleanţele noastre cele mai sincere.

Cele zece precepte ale artriticului

1 Mănâncă atât cât îţi este foame, nu mai mult.
2 Nu uita că fiecărui rău este datorat, nu numai unui alimentu şi îl vei evita de o dietă, care este bogată în hidraţi de carbon, ouă, lapte, unt, ulei şi alţii asemenea.
3 Nu uita că raţiunea îţi dă o mănă grea de luptă, nu pentru a elimină otrăvurile pe care le fabrică organismul tău. În schimb, este de neînlocuit şi deci nu le lăpăda o minte neîmpărtăşită şi deci
4 Verdeţuri (salate, fructe) şi în special cele de frunze care purtează organismul tău. Ele sunt recomandate.
5 Carnea nu îţi este oprită, dacă trebuie să alegi pe cea slabă şi nu prea tânără.
6 Fă dimineaţa şi seara gimnastică respiratorie.
7 Nu pierde nici odată ocazia de a face exerciţiu în aer liber: preumblări pe jos, de bicicletă, vânătoare, tenis, canotaj, alpinism şi orice alt sport.
8 Ţeţi asemenea abundenţă pieţei, pentru frigurile, ajută organismul tău de a se debarasa de otrăvurile pe care le conţine. Ele le poate distruge tot pe ele şi numai în acest fel vă veţi vindecă
9 Nu uita că, ceştii tăi vor fi şi ei bine, artritici şi livezii. Urmează regulile de igienă.
10 Pentru a elimină abundenţa de sare regulate de Urodonal care purifică sângele, apoi ficatul şi rinichii, în sfârşit şi pielea. Urodonal se obţine la orice farmacie şi este recomandat de Dr. J. G. Guignot.

Compătimi fiecărui trăiţi se face o economie de 25% asupra preţului a 4 flacoane mici

URODONAL
Este prescris de Corpul Medical al Casei Centrale a Asigurărilor Sociale

URODONAL CONSERVĂ SĂNĂTATEA

LA FARMACII ŞI DROGUERII

ESTE UN PRODUS CHATELAIN, MARCA DE INCREDERE

O piatră de temelie la construcţia nouă a Continentului

Un articol al d-lui Manfred von Killinger in „Berliner Boersen Zeitung"

Ministrul Germaniei, Manfred Freiherr von Killinger, scrie următorul articol, sub titlul: „O piatră de temelie în construcţia nouă a Continentului":

„România şi Reichul, a căror legături de prietenie se sprijină pe tradiţii de generaţiuni, sunt astăzi, în urma acţiunei unor prieteni încercaţi şi în special în urma celor făcute de Conducătorul Statului, Generalul Antonescu, în scurtul timp de când deţine frânele ţării, atât de strâns legate into ele, încât colaborarea actuală în toate domeniile poate fi considerată drept o piatră de temelie în noua construcţie a Continentului nostru.

Mă folosesc de această ocazie, ca să exprim şi în acest supliment special al ziarului „Berliner Boersen-Zeitung", câteva din gândurile mele sentimente, pentru acest popor prieten şi nădejdea că această strânsă colaborare va fi continuată şi în viitor".

Manfred von Killinger

ROMANIA în noua Europă

Articolul d-lui general Ion Antonescu

D. General I. Antonescu Conducătorul Statului, pentru numărul festiv al revistei „Berliner Boersen Zeitung" inchinat României a scris următorul articol:

România ocupă în Sud-Estul Europei o poziţie dominantă, adevărată cheie de destine.

Prin Nord. ea leagă Baltica cu Marea Neagră, prin Dunăre lumea germană de Orient, prin Sud ea uneşte Balcanii de Europa centrală. Iar prin Vest ea tinde spre Adriatica.

Câmpurile de acţiune militară în Europa Centrală găsesc în România o cetate naturală de dominaţie a reţinuţii.

Axa europeană trece pe teritoriul românesc, deschizând. alături de Marea Neagră, poarta marilor drumuri Imperiale.

Zidită pe Carpaţi şi Dunăre, România este centrul unei vieţi regionale şi graniţa unei civilizaţii.

Insula etnică autonomă intre masă slavă. România se intemeiază pe o unitate biologică şi o forţă de asimilare, care i-a asigurat autenticitatea dealungul veacurilor.

Păstrând raporturi normale cu popoarele neo-slave inconjurătoare şi separându-le de lumea slavă veche, România este un adevărat sistem de echilibru politic şi rasial.

Din evul mediu, Principatele Româneşti au jucat un rol de civilizaţie.

„Poarta creştinătăţii". cum au fost numiţi atunci, Românii au fost aţâdată dîgul care a oprit în temelii de credinţă valurile otomane şi a rămas ca stâncă în marea slava neconstrăunoare.

Teritoriu bogat, stăpânind cele mai mari rezerve de petrol în Europa şi mari posibilităţi agrare. România este un adevărat tezaur european.

Popor vechi cu suflet nou. neamul românesc are generozitatea blândeţii, bravura drepturilor şi onoarea luptătorilor.

Conştienţi de aceste avantagii naturale, vom face din ele datorii şi nu drepturi.

Lumea noua care se va zidi de generaţia Marelui Fuehrer este o lume care trebue să pună temelii de veacuri civilizaţiei viitoare.

Lumea de azi constituie o generaţie de sacrificii, o generaţie de mari zidiţori.

Lumea de mâine va fi o altă lume. deosebită de aceea trăită până azi. prin idealurile ei sociale.

Credinţă în munca.

Credinţă în împlinirea rosturilor de viaţă ale mulţimilor prinţ'o dreaptă repartiţie a drepturilor.

Aceasta va fi orizontul lumei noui.

Ordinea nouă, ce se va crea în Europa pe aceste lozinci, găseşte în poporul nostru un adevărata politică formală, el propriile lui credinţe în marea credinţă europeană în devenire.

Pentru pregătirea acestor aşezări lucrez azi în Statul Românesc.

Am găsit în Fuhrer un reazim al credinţelor şi nevoilor noastre de azi. Sunt mândru.

Voia gândi mâine un fundament de viaţă nouă, şi poporul român n'o va uita niciodată.

● D. prof. Gh. Cuza multumeşte prin acestia prietenilor săi cari i-au felicitat de ziua onomastică.

Primăvara!

Timpurie, primăvara anului acesta este o adevărată revărsare de voioşie, farmec şi rod

Situaţia pe fronturile de luptă

Inaintarea trupelor germane atât de rapidă în Iugoslavia, Est a Greciei, a creiat o situaţie foarte dificilă trupelor alese ce luptau în Macedonia şi Epir, semnânduna-le să fie incercuite.

Dându-şi seama de situaţia creiată şi de imposibilitatea de a scăpa la timp din ceasta amenintare, armata greacă din Macedonia şi Epir. a depus armele fără condiţiuni.

Frontul actual devine astfel mult scurtat, faţă de cel până în ziua de 22 Aprilie a. c.

Până cri.trupele greceşti tinean frontul Preveza, Golful Arta, — crestele munţilor Oeta — defileul Thermopylle-Nord. Lavadeia coasta Mărei Egee.

In cursul zilei de ast. este de aşteptat ca intrarea Greciei centrale, să fie în stăpânirea trupelor germane, imprenă cu Atena şi Pireu cari au şi început să fie evacuate.

O apărare în Peloponez pretinţă dificultăţi enorme, intrucât aici armata elenă este complect lipsită de posibilităţi de reaprovizionare.

Toate porturile greceşti, sunt sever supraveghiate de artaţia germană, care stinghereşte prin bombardament atât posibilitatea aprovizionării care dosiţiei nu mai are de unde veni, cât mai ales distrugerea transportorilor de trupe engleze ce sunt în cursa de a parăsi teatrul de luptă grec.

Astfel, în ziua de 22 şi 23 evrie ane de luptă germane au distrus în ape greceşti 7 vapoare de comerţ cu un total de 37.000 tone şi au avariat serios alte 12 vase, ce transportau trupe engleze cari părăseau teritoriul grec.

In cursul unor uteori aeriene avioane de vânătoare şi luptă germane, au distrus 24 avioane inamice ce au fost surprinse pe pământ.

In Malta, portul Valette a fost din nou bombardat cu care ocazie au fost lovite şi incendiate santierele şi unele rezervoare de carburanţi, iar un distrugător britanic a fost grav avariat.

Din felul cum se desfăşoară acţiunile pe rutul grec, se poate spune că în câteva zile campania din Balcani va fi complect terminată.

De altfel corespondentul Agenţiei „Havas" transmite din Berlin dela corespondentul ziarului „Suisse" că în urma evenimentelor militare din Grecia, capitularea tuturor forţelor greceşti pare a fi chestiune de zile, dacă nu de ore.

Este de aşteptat ca Inaltul Comandament german, să treacă la executarea celorlalte etape ale planului de campanie contra englezilor, pe cari desigur îi va lovi cu mai multă putere în punctele ce le detine în special în Mediterana.

Este greu de prevăzut unde se va produce eforturi principal sigur, este că. succesele obţinute în Balcani, vor fi exploatate fără întârziere

Porturile Plymouth şi Portsmouth au fost din nou bombardate provocând vaste incendii la şantierele navale şi la antrepozitele de provizii ale marinei.

Aviaţia engleză pierde în intervalul dela 19 la 22 Aprilie, 96 avioane, parte în luptele aeriene parte lovite de artileria antiaeriana. In timp ce aviaţia germană, în acelaşi interval de timp, pierde numai 14 aparate.

Aviaţia italiană a scufundat în Mediterana un vas englez de 8000 tone. ce făcea parte dintr'un convoiu puternic escortat. Deasemeni au fost scufundate în Canalul Santa Maura, un vapor de 2000 tone, câteva corăbii şi un submarin; alte vase inamice au fost serios avariate.

In Africa de Nord, englezii continuă a forţa eşirea din Tobruk, încercări ce sunt însă plătite de fiecare dată. cu grele pierderi de oameni şi materiale.

Astfel la 23 Aprilie a. c. englezii au pierdut mai multe tancuri, arme şi diverse materiale, precum şi numeroşi prizonieri — iar aviaţia germană a reuşit să incendieze mai multe autovehicule şi să doboare două avioane britanice, ce incercase să facă recunoaşteri în mai multe puncte din Cyrenaica.

Importanţa inaintării germane în Grecia şi cea a ocupării fostei Jugoslavii

In timp ce inaintile şi carele blindate germane, urmate de coloane lungi de infanterie, precedate şi asistate de arma aeriană a Reichului ţăţnăpăţe belgrad de bombe peste obiectivele militare din Grecia, lumea întreagă este prinsă de vraja desfăşurării dramatice a evenimentelor politice, care îşi primesc acum desfăşurarea prin forţa armelor. Toată lumea ştie doar că nu a-vorna numai de soarta Greciei şi a Jugoslaviei, sau de cea a Balcanilor, ci de însăşi existenţa Anzului şi a Imperiului şi prin aceasta totodată şi de temelia noului oranduiri din lume.

Cauza care a provocat evenimentele, trecute fulgerător pe rol la ordinea zilei, porneşte din dorinţă directă: intâiu de pe urma situaţiei interne a Jugoslaviei şi în al doilea rând de la Londra. Situaţia internă din Jugoslavia a fost creată de faptul că la conducerea statului se coroţase sârbii, care erau în minoritate. Iar raport cu populaţia regatului formată în majoritate atrăitoare din Croaţi, Sloveni, Unguri, Germani, Români, Macedoneni, Bosniaci şi Albanezi. Tensiunea internă a avut drept efect crearea permanentă a unei serii de crize care se tineau lanţ dela răsboiul trecut incoace. Nu odată s'au produs explozii puternice. Astfel s'a întâmplat ca în anul 1928 să fie impuşcat în plină şedinţă a parlamentului din Belgrad, exponentul croaţilor Raţic; a urmat răzbunarea unei dictaturi absolute cu scopul înăbuşirii totale a tuturor revendicărilor exterioriţate de minorităţi. Abia în vremea din urmă a reuşit d. Svetkovici să ajungă la o înţelegere cu dr. Macek, şeful croaţilor, discutând drepturile de autonomie a Sloveniilor şi Croaţilor. Efectul s'a şi şi şi dat: opoziţia cercurilor sârbeşti a crescut atât de mult, incât lovitura de stat, care a dus la îndepărtarea guvernului Svetkovici şi instaurarea dictaturei militare n-a fost decât consecinţa nemulţumirii stăpânilor dela Belgrad din pricina acordării de drepturi Croaţilor şi Slovenilor.

Din partea Germaniei s'a nădăjduit mereu că frământările interne din Jugoslavia se vor potoli, putându-se astfel creia condiţiunile necesare unei vieţi normale de stat. de care avea nevoie întreg spaţiul din sud-estul european. In vederea realizării acestei pacificări, Germania reia în anul 1934 raporturile comerciale cu Jugoslavia, care treceau atunci printr'o criză economică, împledicând falimentul gospodăriei Jugoslave. Berlinul a trecut cu vederea faptul că Jugoslavia ca membru credinţios al Micei Inţelegeri n'a slujit intereselе vitale germane, oferindu-i totuşi, prin intrarea în pactul tripartit, posibilitatea de a se incadra în noua ordine europeană, păstrându-şi absolută şi intactă suveranitatea naţională. Germania renunţa la planul trecerii trupelor sale pe teritoriul jugoslav, Jugoslavia mai primea încă şi satisfacţia completă a dorinţelor sale şi anume ieşirea la Marea Egee, prin oraşul şi portul Salonitei.

In vremea când guvernul Svetkovici ducea tratative cu puterile Axei, şi apoi aceasta la Viena pactul tripartit, Anglia şi Statele Unite traiau cu opoziţia, mai mult terenul şi aprindeau fitiluri conturatiei militare: cabinetul a fost răsturnat de lovitura de stat a generalului Simovici. Incă înainte de a se fi uscat cernelu cu care fusese semnat pactul tripartit.

Cercurile militare sârbeşti s'au increzut orbeşte în promisiunile de ajutor englezesc, uitând cele întâmplate cu promisiuni identice făcute unei serii întregi de alte state până acum. Din acea clipă noul guvern Iugoslav a pierdut puterea de acţiune Incă înainte de a-şi da seama de urmările loviturei de stat. El s'a pus în serviciul politicei expatriaţionieste britanice, îndeplinind dorinţa Angliei de a crea un nou front de luptă în Sud-Est pentru Germania.

Aplauzele dl-lui Churchill care nu izvorau dintr'o surpriză ci veniau ca o recunoştinţă pentru o acţiune dinainte pătrunsă şi care fusese cu exactitate dusă la îndeplinire, arătau în chip vădin că diplomaţia engleză îşi avea o bună parte de contribuţie la pregătirile loviturii de stat. Ca şi în războiul mondial când Turcia fusese cucerită dela Gallipoli, fiind astfel Austria lovită pe la spate, tot aşa şi de astă dată dorinţa englezii să creeze greutăţi „pe scara de serviciu Germaniei", postând din vreme armatele lui Wawel şi Weygand în Egipt şi Orientul apropiat.

Acest plan inaintă a căzut odată cu înfrângerea Franţei. Churchill a scontat mult pe o victorie rapidă în Africa de nord. Insula britanică a trebuit să renunţe la materii prime şi alimente, deoarece vapoarele trebuiau să transporte pe mare, prin ser şi pe uscat spre Indii. Inspre răsăritul acestor căi se găsesc trupele germane din Africa de Nord, iar spre partea de apus se dă cu strâşnicie bătălia, care va dovedi că Anglia este în stare să-şi menţină ultimul punct de reper pe continentul european. Se dă o luptă hotărâtoare pentru cel mai importanţi şi cel mai sensibil centru al imperiului britanic din răsăritul mediteranian. Anglia, pentru a pericilita situaţia Germaniei prin extinderea răsboiului, a pus în joc cea mai de seamă arteră de comunicaţie a imperiului ei! De aceea luptele din sud-est nu-şi au locul numai din punct de vedere balcanic sau mediteranian, ci ele accelerează însăşi problema existenţii sau necesitenţii Imperiului englez.

Cu riozităţi

W. Wagner, fondatorul companiei de automobile „Wagner Palace" murit în un accident de automobil,—automobil fabricat după planurile sale.

*

Omul care a avut ingenioziteţea vulcanizării cauciucului s'a stins în chip tragic, — inăbuşit intr'o răbufnire de gaze toxice, — lucrând în laborator.

După un şfert de veac de muncă perseverentă lăsă ţării sale o nouă ramură industrială şi multe datorii pe seama soţiei şi copiilor.

*

William Bulock, părintele presei rotative, îşi sfârşi zilele, rănit în urma unei prăpăstioase manevre a invenţiei care-a adus atâta satisfacţie.

In 1551, regentul Morton al Scotiei, a fost condamnat la moarte şi executat prin „Fecioarei", o primitivă formă a ghiliotinei, inventată de el pentru Scoţia.

*

Clothmes, grecul care a introdus sistemul antiscorbutic — aplicat apoi în toate colţurile lumii — a fost primul ecilit.

Aveţi gripă!

Durerile de gât incep, tusea va deveni impiedicată de Sirop Caz, care în toate cazurile de: gripă, catar răgălşi, bronşite, astm, emfizem este incomparabil.

SIROP CAZ

NEVRARGYL Dr BOUSQUET

Calmează imediat durerile de cap şi orice nevralgii

NAȚIONALIȘTII PRIGONIȚI

din nepriceperea organelor în subordine

In mai multe rânduri am primit din țară cu mulțămiri care pot să pară din cele mai curioase, unul regimul de ordine al Generalului Antonescu.

Pe cele mai multe le am trecut cu vederea, mulțămindu-ne ca prin discreția trecătoare în ceasul acesta grea în care totul se reorganizează.

Se pare însă că anumite elemente în subordine, pare-se necunoscând regimul, au-și îngăduit unele lucruri pe care — sau măcar pe o parte din ele — le-am dori cât mai curând reparate.

Sunteem în măsură să semnalăm autorităților superioare un caz — și-este atâtea — și care n'ar putea să rămână fără semnificație.

Astăzi trei locuitori din comuna Buzna — Jud. Iași — au fost arestați din ordinul primarului local pentru că au fost identificați ca adepți ai doctrinei d-lui prof. A. C. Cuza! Nu știm dacă acești cetățeni sunt liberi în ceasul când scriem!

Primarul de care vorbim se cheamă Spătaru și este om cunoscut al vechiului regim liberal.

Dar știe domnul acesta, Spătaru, că, dacă ar vrea să restoare pe toți adepții doctrinei prof. A. C. Cuza, ar trebui să arestee astăzi fără întrebare?

Și știe el mai ales cât rău face ou aceste abuzuri regimului de ordine al Generalului Antonescu?

Dar acelaș primar Spătaru s-a rostit și împotriva starului nostru! A ordonat factorului poștal să nu mai vadă INVIEREA prin comuna lui!

Așa dar odată mai mult acest imprudent dregător n'a putut să priceapă nimic!

N'a priceput mai întâi că starul acesta, dela primul lui număr și până azi, nu este decât o lungă pledoarie pentru ordinea actuală, și o pasionată colaborare cu tendințele ei naționale.

Firește că primarul în chestiune va fi anchetat! Firește va fi sancționat și dat la o parte, cu nedemn, din postul unde își face de cap. D. Spătaru ăsta nu poate să aibă nimic comun cu regimul de azi! Nu putem organiza un Stat național, prigonind pe naționaliști, pe aceia chiar care se ridică pe doctrina lui A. C. Cuza. Dar fostul liberal Spătaru n'are de unde să știe asta!

Se sabotează însă în felul acesta însăși opera Generalului Antonescu!

Și tocmai asta vrem să denunțăm aici.

Prin aceste grave nepriceperi, sau chiar prin aceste perfide pasiuni partizane care au putut să pătrundă în noul regim, — ca în cazul pe care l-am semnalat — se lovește chiar în imensa strădanie a Generalului pentru o țară naționalistă!

Cei loviți și cari n'au mijloacele unor mai ample informații, își vor spune că îi oprimă regimul, și că regimul ar fi împotriva naționaliștilor! Aceasta e imensul rău care se face!

Puțini vor fi aceia cari să vadă că autorii reali ai acestor dezordini sunt dincolo de cunoașterea Generalului — sunt uzebrenicii numai, cari s'au strecurat fără durată în ordinea nouă.

Dar de aceea tocmai, până când naționaliștii de ordine și verificați vor putea fi puși în locurile lor de conducere, — noi trebue, toți, să colaborăm cu opera Generalului, și trebue mai ales s'o apărăm. Cazuri ca acesta al primarului Spătaru, trebue să întâlnească sancțiuni rapide și fără cruțare. Numai așa se va apăra opera Generalului.

Dar așteptăm răspunsul celor în drept.

INVIEREA

Dostoiewski despre... biruința Axei

Poarta unăi lume cunoaște opera lui Dostoiewsky și — cum se întâmplă cu oamenii de supraîțata acestui genial artist al Răsăritului — mulți cunosc și viața lui sbuciumată. Foarte puțini sunt însă aceia care știu că Dostoiewsky, cu toate că a fost fermecat de frumusețea femeii engleze și a mărturisit în repetate rânduri acest fapt, mare visionar cum era, a prevestit ațunguarea din Europa a mreanțiștilor insulari. Iată ce spunea amicilor săi ori de câte ori vorbea de „civilizația” engleză: „Dacă fiii noștri nu vor asista la plecarea din Europa a Englezilor, nepoții noștri vor vedea acest exod”.

Și cine poate acuza pe Dostoiewsky de „axism”...

(Vrei Aimée Dostoiewsky. Vie de Dostoiewsky, par sa fille. Emile-Pan Paris 1926, ed. 9-a, Pag. 142). (Rit.).

Pe Mediterana

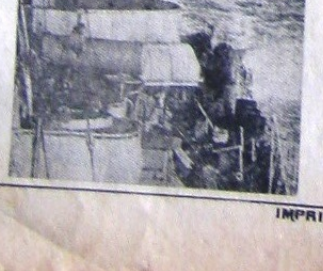

Dece am pierdut granitele

(Urmare din pagina I-a)

triți” nesomnabili, găsiți pe toate drumurile la răspântia democrațiilor liberale sau țărănești. Inoarămau să falsifice toată desbaterea, pretinzând că A. C. Cuza ar fi susținut revizuirea tratatelor. Ineuvințând astfel cotarea teritoriilor noastre... Demagogie de „majoritari” nedescifrabili! In stenogramele Parlamentului! Scandal inutil și mizerabil al roibilor politici de ieri — obligați la club, sa fiu-o, să urle, sau să rămească!

Dar nu!, peste toată mizeria asta, A. C. Cuza se ridica singur, adevărat... Aceste „trucuri” nu puteau să-l intimideze! „Nu mă dau prins”, spune el undeva... Și continua să arate adevărul care trebuia să se verifice atât de curând! Este verba de acest „posibil” și de acest „imposibil” care fac somnul politicului și compunerile lui naturale.

Dar atunci „Germania ocupă în centrul Europei un teritoriu imens cu 70 milioane de locuitori în plină devoțiune a poterti și culturii lor; și, prin urmare cât ai paralizat prin condițiuni neavorabile de desvoltare un popor așa de numeros și, să zicem, așa de valoros, și l-ai pus sub presiunea unor tratate care împiedică desvoltarea lui firească, în ș'una aceea ce ai făcut? Ai zdruncinat pământul europei”.

Aceasta era constatarea lui A. C. Cuza: Suntem în 1930! Nu era verba așa dar să cedăm granițele noastre, sau chiar să le punem în discuție, numai!... cum am făcut! Dar era verba pur și simplu: SĂ NU UNIM CAUZA DREAPTA A ACESTOR HOTARE, CU ACEEA PIERDUTĂ A UNOR CONDIȚII CARE NU SE PUTEAU APĂRA! Să nu PORNIM la O ACȚIUNE, CU RISCUL — verificat — AL GRANIȚELOR NOASTRE pentru ca să apărăm anumite clauze injuste ale unui tratat pe care cei interesați chiar nu se organau să le apere!

Aceasta era adevărul pe care A. C. Cuza îl a strigat ani de-a rândul unei lumi îmebunite de sgomotul gol al cuvintelor sonore și mari...

A prevăzut...

Dar am vorbit de prevedere politică. Nimeni n'a avut-o, — ziceau. Ba da!, a avut-o un singur om — dar aceeași tâmplăter, tot A. C. Cuza se chemă.

De douăzeci de ani, tot timpul asta în care atâția triști guvernanți ne-au legat de gât piatra grea a unor democrații naufragiate, A. C. Cuza n'a încetat — tot singur! — să ne arate la alt orizont vertiginoasa ascensiune a forțelor care comandă timpul de azi. Dar să vă dau texte! Sunt necesare pentru fu:ecata de azi... E atâta previziune, încât s'ar putea să nu credeți!

— „De-ar problema jidănească este pusă în Germania de Adolf Hitler. O formidabilă mișcare se ridică împotriva marxismului jidovesc și se dau lupte de fiecare zi pe străzile orașelor din Germania. In momentul de față este o agitație extraordinară și prevăd, din cauza aceasta ascensiunea Reichstagului în alcătuirea lui de astăzi, noui alegeri și constituirea unui alt Reichstag care va insemna triumful definitiv al ideii naționale, creștine și antisemite...”

„PREVEDEA”. Când? LA 12 DECEMBRIE 1930 data la care se rosteau aceste cuvinte! Acum 11 ani aproape...

Dar ăș putea să continui. Textele sunt nenumărate, — nenumărate aceste patetice documente ale celei mai mari lucidități politice pe care am avut-o.

„...Eu nu mă ascund — spune A. C. Cuza în altă parte — nu mă ascund să vă spun că toate simpatiile mele se îndreaptă către mișcarea lui Hitler, din Germania, care cred că va izbuti și care va aduce o prefacere adâncă în relațiile dintre popoare...”

Ce sunet au aceste cuvinte în ziua de azi! Este vreunul din ele care să nu se fi împlinit? Acest triumf al lui Hitler... Aceste adânci prefaceri... Trăim acum, subt ochii noștri vedem, aceste adevăruri, toate, pe care A. C. Cuza a știut să le spună încă din 1931 (Decembrie, 10)!

Să nu mai continuăm, desigur. Aceste previziuni însă, cu sânjul lor matematic aproape, ce-o comadau lui A. C. Cuza? Firește, linia politică normală, adânțele noastre cu puterile ascvdente, nu cu aceiea care se pregăteau de înfrângeri...

...nimic nu ar putea să împiedice vreodată colaborarea noastră cu partidul naționalsocialist din Germania lui Adolf Hitler”, striga A. C. Cuza — prin vehemente „intreruperi”! — în accesul ședinței a Parlamentului dela 10 Decembrie 1931!

El nu se va resemna s'o strige mereu pănă toată ostilitatea falsei reprezentanțe naționale pe care nea dădeau democrațiile noastre.

— ...PRIN URMARE D-LOR EU SOCOTESC CĂ NU PUTEȚI AVEA O ALTA POLITICA UNITA A TARII ROMANESTI, DECAT O ALIANȚA ECONOMICĂ SI POLITICĂ CU GERMANIA.

ALIANȚA ROMÂNIEI CU GERMANIA, IN SITUAȚIA DE ASTAZI, ESTE PENTRU MINE O DOGMA!

Aceasta este cuvântul lui A. C. Cuza. Este cuvântul lui încă dela 11 DECEMBRIE 1934!

De atunci el a strigat cuvântul ăsta de o mie de ori, mereu, repetat, necontenit! Firește, cine și-ar aroga vreo prioritate se lovește ireme diabil și cade subt aceste date care rămân! Dar nu de asta e vorba...

Dacă am fi ascultat însă „Îndrumările” lui A. C. Cuza? Dacă le-am fi urmat, dacă nu le-am fi disprețuit — dacă nu le-am fi insultat! Un greu păcănon ne prinde... Firește, azi ne-am fi putut plimba liberi prin atâta Ardeal românesc răpit, și harta noastră nu s'ar mai fi terminat, atâta de ațios, la Prut! Respirația noastră ar fi fost întreagă... Firește!

A. C. Cuza. singur...

Dar nația a fost falsificată a pretinselor și reprezentanțe naționale, iar în această lume absentă din toate rațiunile de viață politică, de adevăr și de encare chiar, A. C. Cuza trebuia să rămână „singur”.

E atât de adevărat, încât mișcătorii democrației de pe atunci puteau s'o spună foarte ușor:

„Tin să afirm d-le Cuza că din fericire (!) pentru această Țară, sunteți singurul om care gândiți așa cum ați arătat că gândiți...” (Camera deputaților — 12 Dec. 1930).

„Din fericire pentru această Țară”!...

Și acelaș ministru naționalțărănist, biefui Virgil Madgearu, să-i spunem pe nume — nu se ostenea să opună tot timpul lui A. C. Cuza aceeași „singurătate”:

„De altfel sunteți absolut singularizat în această atitudine, pentru că întreaga noțiune română (!) priveste cu toată încrederea în opera de pace a „SOCIETAȚII NAȚIUNILOR” (Camera, 13 Dec. 1930).

Singur mereu, fără'ndoială... Fiindcă spunea Adevărul! Fiindcă denunța Societatea națiunilor, fiindcă anunța triumful lui Hitler, fiincă cerea — ca o „dogmă” — alianța noastră cu puterile învingătoare! Singur, firește...

Dar acum pricepeți de ce am pierdut granițele? Fiindcă A. C. Cuza a fost „singur”!

Și fiindcă, mai ales — cascând atâta n'ar fi fost de ajuns! — A. C. Cuza și cu el toți prietenii lui firește, au trebuit să sufere această jungă prigoană a necinstei, au trebuit să pătimească fără sfârșit.

Dar asta e ceace va fi necesar să vedem într'o zi viitoare. Articolul lnsă nu l-am sfârșit... Doar pentru un adevăr întreg, glasul nostru este făcut.

Toma Vlădescu

INVIEREA
Săptămânal de politică și cultură românească
Director, TOMA VLADESCU
Redacția și Administrația
București
Str. Popa Petre 42, Et. II
Telefon: 2.33.55

Regele în mijlocul ostașilor

M. S. Regele Mihai I, înțelegând a da viață firul tradiției voevodale, a o urmări de strămoșii Pașcanilor în mijlocul armatei sale. Instanța unui martu regretatul pe tânărul Suceean luând masa la ostași.

ANTISEMITISMUL IN FAȚA IDEII DE UMANITATE

de arhitect MUCICHESCU-TUNARI

In ultimul timp s'au realizat la noi reforme cari ne situează în rândul țărilor dominate de spiritul antisemit. Privită de departe, România apare ca o țară unde doctrina antisemită luminează toate mințile. Dacă însă te apropi cu atenție de așa zisa clasă intelectuală a țării, constați cu surprindere că încă mai există culburi de rezistență, unde, în numele unei aparențe „umanitățî”, se blamează din umbră ideea vigurosă de conservațiune națională care are la baza ei lupta împotriva dominației iudaice.

Deși s'a scris atâta despre pericolul iudeesc; Deși s'a arătat cu date precise că ființa economică, financiară și chiar spirituală a neamului, este sugrumată în mod sistematic de puterea necruțătoare iudaică;

Deși A. C. Cuza a strigat timp de o jumătate de secol disperarea nației amenințate;

Deși în toată desvoltarea lor pământul acesta generos, țăranii au nescoțit omenia noastră înfigând sfletul unei porniri criminale în trupul răstignit al Țării (**vezi evacuarea Basarabiei**), totuși, există și acuma o anumită categorie de „umaniști”, cari oftează după libertățile apuse și dau verdicte evanghelice atuncia când este vorba de măsurile de apărare ale Țării.

— „Mai presus de toate, jidanii sunt și ei oameni”... Această este formula pe care o desprinzi din toate unghiurile unei de pălenjinișul unui secol liberal și masonizat a prins în firele lui mințile obosite ale unei generații construită pe barele amețitoare ale revoluției franceze și dirijată din umbră prin abilitatea talmudice despruse fie din cartea de căpătâi „Thora” fie din aliatul său: Vechiul testament.

Sunt unii cari, spre a ne mări amărăciunea, ne reamintesc adesea că antisemitismul este încă o doctrină izolată și că oamenirea are încă tendința de a se conduce după principiile de umanitate cari stau — pretind ei — la baza religiei creștine. De aci, desprinderem două lucruri:

1) Atâta timp cât creștinismul nu va începe dela Hristos ci va continua să i se caute originea în templul lui Solomon, este firesc ca, ideea de umanitate să fie astfel înțeleasă.

2) După ce va fi luat prin forță, aurul din mâinile jidanilor, ne va trebui încă un secol pentru ca să spulberăm din sufletele rătăcite otrava talmudică instituită cu atâta perfidie.

Deocamdată stăm cu îndârjire în fața unor stări de lucruri pe care le înțelegem. Este firesc ca, după cc. timp de două decenii Țara și în special clasa conducătoare a gândit și a respirat prin pana lui Bubi Brănișteanu, să ajungem astăzi la împotriviri din partea acelora ce oteau cu religioitate flarele din Sărindar.

In adevăr, acolo unde, Israel n'a reușit să înfășoare conștiințele și sufletele în pânza de aur a intereselor, și-a lansat formulele amețitoare ale umanitarismului pătrunzând în urechile lui imensa noastră naivitate.

Cel mai fidel aliat al lui Israel, a fost teologia. Interpretarea talmudică a creștinismului emanat din „Vechiul testament”, a dus la confuziuni catastrofale.

Intâlnirea lui Iacov cu Dumnezeu care se termină cu „Infrângerea” celui din urmă, dă naștere la un contract: Dumnezeu, este constrâns să promită lui Iacov, care devine Israel (adică omul care s'a luptat cu Dumnezeu) că: „IIVA DA IN STAPANIREA LUI, TOATE POPOARELE”... Și așa s'a descoperit creștinismul: **Sub continua amenințare pe care Israel o execută asupra omenirei în virtutea unui drept de exclusivitate conferit de Dumnezeu.**

Așa au învățat în școală sute de generații de copii; așa s'a imprimat în suflete, pe nesimțite, ideia nefastă a umanitarismului.

Bubi Brănișteanu vorbea în editorialele „Adevărului” despre sublima formulă creștină: „**Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți**”.

Fără îndoială că prin „aproape” se înțelegea în primul rând: Jidanii. Și noi respectăm cu sfințenie îndesuetubilul precept creștin, în timp ce marele rabin Niemerover, acluna în taina sinagogii pe drept credincioșii săi și le spunea: „**Tob sebgoim harog**” (Po cel mai bun dintre creștini ucide!...

Așa că, în prezent, nu suntem surprinși atuncia când iudaismul găsește încă în sufletele generațiilor îmbătrânite, un sprijin necondiționat. Și nici nu ne revoltă încăpățânarea acelora ce ascultă transfigurați vocea jidanului Grindea dela poștul de radio Londra. Și în înțelegem: unii sunt interesați în vechea exploatare a lumii (e câte iudeomasonerie; alții sunt roși de invidia de a vedea pe alții trecând la conducerea destinelor Țării; și în fine, cei mai mulți au mințile obosite. Ei au trăit sub dominația falselor lumini ce ne-au venit dela o civilizație transparentă, creiată de jidani și redată publicului fie pe calea teologiei talmudice fie sub formă de buline înveșite în foița umanitarismului. Acestora le este greu **să se reîntoarcă la lumina adevărată. Sufletele lor, ascund fie răbufnirea învinsului pentru totdeauna, fie neputința unei îmbătrâniri ireme diabile.**

S'a vorbit mult, în ultima vreme despre „Intrâțirea dintre generații”. Și noi suntem partizani ai acestei minuni ce va trebui să fie înfăptuită cândva.

Ne manifestăm însă dela început scepticismul în ceeace privește transformarea radicală a unor suflete prea înveninate.

Sunt mulți cari, vin cu toate aparențele unei convertiri la marea prefacere a prezentului. Și mai ales sunt dispuși să primească compensațiunile de cerc din această subită conversiune. Apropiați-vă însă puțin de acești „transfigurați” și vei vedea că sufletele lor [illegible] nu radiază căldura mare a [illegible] rostiți pe care o cere o [illegible] imperioasă necesitate, revoltă timpurilor pe care le trăim. [illegible] cest soi de „luptători” vor fi [illegible] aparent un gol, în sufletele lor [illegible] ment în drumul furtunos [illegible] care îl parcurg **spre viața e**

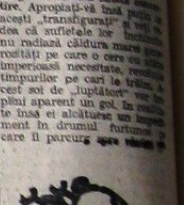

ramidei cel cu inima și cu sufletul arse de dragoștea marilor prefaceri. Iluminați în adevăratul sens al cuvântului au fost puțini.

Aceștia, împinși de puterea credinței cu mers năvalnic spre idealuri socotite de cei mulți ipotice. In calea lor, vizionarii s'au oprit spre a face transacții.

De aceea credem, că viitoarea civilizație de mâine, Adolf Hitler, nu se va împledeca de mile cioturi pe cari iudaismul din lumea întreagă i le aruncă în cale. Național-socialismul are pretutindeni dușmani dar are și prieteni. Dușmanii sunt cei cu țați mai sus. Ei reprezintă însă întriga care a străbătut cu atâta perfidie un secol de decadență morală. Acuma întriga e la capătul puterilor sale. Ea se va prăbuși și odată cu ea toți pensionarii umanitarismului. Ăștia vor trebui să se sfârșească ultima generație de anchilozați ai spiritului talmudic.

In locul acestor epave, cu care noi refuzăm orice colaborare, se va desvolta liberă și proteriică o lume nouă:

Dreptă, dar fără slăbiciuni formaliste;

Umanitară dar stăpânită de ideia de conservare și

Creștină dar eliberată de sub tutela talmudică a vechiului testament.

Ta nol, național-socialismul are un prieten: pe Generalul Antonescu. Alături de el și toți cei ce vrosc Ingenuncherea iudaismului. Nu știm dacă sunt cei mulți. De altfel aceasta nici nu ne interesează. Cea ce știm sigur este că în această unică încercare stau toți acei ce îsi îngroșeală pasiunea sufletului cu forța bratului. Din această sublimă contopire se naște și pornește la vale marele torent naționalist și antisemit care pornește din creștet de munte, străbătând în calea lui toate sufletele uscate și lihnite.

Toți abonații nostri cari au neplăceri cu primirea neregulată — sau neprimirea — gazetei, sunt rugați să ne comunice aceasta, indicând însă în acelas timp NUMELE SI ADRESA EXACTĂ.

Deopotrivă rugăm să ni se comunice toate schimbările de adresă.

ADMINISTRAȚIA

IMPRIMERIILE „TIPARUL ROMANESC” S. A. — Str. Const. Mille nr. 16 — Telefon nr. 3.35.36.